

Baltazar și orizontul

După ce ne-am întors acasă de la Paris, eu am mai făcut o excursie. Fii atent cum s-au întâmplat lucrurile! Într-o dimineață, mama mi-a explicat că locul acela misterios unde cerul și pământul se întâlnesc se numește *orizond*. *Orizond*? Țsta iar e un cuvânt din ăla nașpa, pe care mereu îl uit, dar dacă vreau să-mi vină brusc în minte, mă gândesc la 007. 007 este un agent secret beton, am șapte DVD-uri cu el și în fiecare face maioneză din dușmani. Când se enervează ăsta, aleluia! Păi dac-aș avea și eu o mașină ca a lui, nu mi-ar mai trebui nimic, nici măcar trotineta. Deci nu trebuie decât să mă gândesc la James Bond, că pe loc îmi și amintesc: aha! *Orizond*. Căci astea două cuvinte se potrivesc fain de tot în coadă.

Și după ce mi-a explicat mama ce-i *orizondul*, am întrebat-o când ne ducem și noi doi acolo, dar mama mi-a răspuns că asta nu se poate.

- Okay, o să mă duc seară de seară la culcare când vrei tu și chiar mai devreme și-o să dorm dacă vrei tu și în fiecare după-masă. Și-o să mă curăț pe dinți de douăzeci și două de ori pe zi, am promis eu pe loc. Dar mama a început să râdă, hahaha, și m-a mângâiat pe cap și-a spus că *orizondul* în realitate nici nu există.

- Asta numai așa ni se pare nouă, Baltazar, că pământul și cerul se întâlnesc undeva, spuse ea, dar în realitate nu se întâlnesc de loc.

Păi sigur! Întâi *orizondul* există și, după aia, dintr-o dată, adio!, se evaporează, numai ca să nu-mi facă mama mie pe plac și să meargă cu mine acolo. Dacă așa stă treaba, mă pot descurca și singur, mi-am spus, și după aia m-am dus repede la Ben acasă și i-am spus și lui care-i chestia cu *orizondul* și atunci pe loc a avut și el poftă să meargă acolo. Așa că am plecat împreună. La Ben *orizondul* se găsește în spatele blocului, pentru că de la ferestrele din față nu se văd decât niște ziduri mângălite. Pe un zid scrie Baltazar e un bou, și eu sunt complet de acord, căci e vorba, sunt

convins, de alt Baltazar, nu de mine.

- Mergem la *orizond* pe jos sau luăm tramvaiul? m-a întrebat Ben și eu am răspuns luăm tramvaiul, băi prostule! Tu nu vezi că *orizond*-i la dracu-n praznic?

Tramvaiul era plin, plin, plin, plin, așa că nu numai cei bătrâni, ci chiar și mulți copii au trebuit să stea în picioare. De exemplu, Ben și eu. Am călătorit noi ce-am călătorit și ne-am tot uitat cu mare atenție pe geam, dacă nu cumva am ajuns, dar din păcate n-a fost cazul. După aia s-au eliberat dintr-o dată două locuri și eu și Ben, pac!, ne-am așezat. Dar scaunele în tramvai sunt atât de nașpa, că nici măcar nu poți să te dai huța cu ele, așa că după aia ne-am sculat și atunci două femei cu baston s-au așezat pe locurile noastre spunând, uite, în sfârșit, doi copii bine crescuți, mulțumesc, puștilor!

După aceea s-a urcat brusc controlorul și a spus vă rugăm să prezentați biletele la control! Pai eu când călătoresc cu tramvaiul cumpără totdeauna mama sau tata un bilet pentru mine, dar ei nu erau de data asta acolo, așa că am tot scotocit după bilet prin buzunare și-am tot scotocit, dar bilet ioc. N-am găsit nici măcar un capăt de ață, și Ben la fel.

- Băi, frate, a spus controlorul, voi unde vreți s-ajungeți, dacă deja de-acu călătoriți la negru?

- La *orizond*, am spus eu și toți în tramvai au murit de râs, cred că nu erau întregi la bilă. Și controlorul era cel mai țăcănit dintre toți, s-a schimbat brusc la față și a început să urle fără nici un motiv, băi mucoșilor, voi faceți mișto de mine?! Și la următoarea stație a trebuit să coborâm împreună, adică numai eu cu Ben, controlorul nu, că ăștia n-au treabă, pot călători gratis.

Și cum stăteam noi acuma pe-afară, ne-am tot uitat prin jur și ne-am mai învărtit de colo-colo, dar *orizond* ioc! Peste tot numai bloc lângă bloc lângă bloc lângă bloc lângă bloc, și-n blocul de lângă noi erau niște oameni pe un balcon și pe alt balcon și pe încă unul și unii răcneau cât îi ținea gura și-o ascultau pe Lady Gaga.

- Știi ce, bă? țipă Ben ca să-l pot auzi. Eu am impresia că am luat tramvaiul în direcția greșită.

- Pe naiba, am spus eu, doar am fost tot timpul foarte atenți la drum.

- Asta așa-i, a spus Ben. Înseamnă că tramvaiul a cotit-o cândva brusc și noi nu ne-am dat seama pentru că tocmai stăteam de vorbă cu controlorul. Și uite-așa am ajuns noi aici.

Habar n-aveam unde suntem și-a început să ne cam ia cu frică printre străini, că tramvaiul tot mersese cu noi, cel puțin două sau trei stații. Am stat noi și ne-am tot chinuit mintea ce am putea face.

- Păi, știi ce? i-am zis lui Ben, ne întoarcem la tine acasă și căutăm în altă zi *orizondul*, poate găsim și o hartă până atunci. Ben a fost imediat de-acord cu mine, nasol că nu prea știa unde locuiește. Dar asta n-a recunoscut-o imediat, ci numai atunci când a început să plângă. Smiorcăia de ți se rupea inima și mi s-a făcut așa de milă de el, că am început și eu să plâng. Și brusc a apărut o femeie cu un bebeluș în brațe, care trăgea după ea un cărucior cu trei roți în loc de patru. Ne-a întrebat, ce-i cu voi, măi băieți, cum vă cheamă? Voi unde locuiți? La prima întrebare am știut să răspundem, la a doua nu.

- Dar poate știți pe dinafară ce număr de telefon aveți acasă, zise femeia.

Dar nici Ben, nici eu habar n-aveam ce numere de telefon aveam acasă. Însă, din fericire, știam eu numărul de telefon al lui Ben și Ben știa numărul meu. Normal, că ne sunam de zece ori zilnic unul pe altul, dacă nu ne bătuserăm chiar înainte.

Atunci femeia și-a scos celularul. Știți unde-l ținea? În căruciorul cu trei roți, lângă roata a patra de la cărucior, dar nu cred că era celularul bebelușului. Cum să telefoneze ăla cu el, dacă nu știa să vorbească? Dar când a văzut bebelușul că mama lui telefonează, a început să urle. Naiba știe, poate că totuși era celularul lui și nu voia ca mama lui să-l folosească. Eu n-am celular, dar îl primesc pe-al lui tata când mă fac mare. Și n-o să-l sun niciodată, ca să nu mă certe.

Și mama bebelușului l-a sunat pe tata lui Ben și el a întrebat unde suntem. Păi tocmai asta era problema, de unde să știm noi, dar femeia i-a explicat exact unde. Pe urmă am mai așteptat noi puținel și tata lui Ben a apărut cu mașina în trombă și-a sărit ca James Bond din ea, dar nu s-a uitat zâmbind ca ăla. Ba, din contră, se uita la noi de parcă era un balaur fioros. Ce dracu' căutam noi acolo, a vrut să știe. Și femeii cu bebelușul i-a mulțumit din suflet, dar pe noi ne-a făcut cu ou și cu oțet, o luase razna. Ce-i bă, țipa, sunteți muți, ori ce-i? De ce nu răspundeți?

„Păi, ne-am rătăcit!“, am zis noi și restul poveștii nu l-am mai povestit. Ce să-i spui omului, că tot n-ar fi priceput o iotă. Precis c-ar fi zis ca mama, că *orizondul* nici nu există. Așa-i cu ăștia mari, dacă tu zici una, ei zic alta. N-au habar de nimic, dar urlă. E superfain când nu le aud vocea. De-aia când primesc celularul lui tata, n-o să-l sun niciodată. Sper numai să nu-l piardă. Și când mă mai duc o dată la orizond cu Ben, n-o să fie nicio problemă. O să ne interesăm de adresa exactă și poate că plecăm cu avionul.

de Jan Cornelius